

ЧАРІВНА КВІТКА СОН

Зіна Бебешко несподівано стала ябедою. Не була-не була і раптом стала. Увесь час вигукувала:

— Пантеро Ягуарівно! А Колько́ Колю́чка колеться!..
Пантеро Ягуарівно! А Ко́ся Вуха́нь на вас косо дивиться!
Пантеро Ягуарівно! А Раїса Мняу дряпається!..

Хоча більшість звинувачень не ма́ла жодних підста́в. Ну як, скажіть, ко́сий Ко́ся може дивитися?!

Нарешті однокласники не витримали й оголосили Зіні бойко́т — ніхто з нею не розмовляв і навіть не вітався. Та Зіна не лише не припинила, а ще більше почала́ ябедничати.

Яко́сь Ко́ся Вуха́нь і Колько́ Колю́чка, поверта́ючись після уроків додому, побачили, як за кущем гірко плаче Зіна Бебешко. Хлопці здивовано презирну́лися — Зіна ніко́ли не плакала...

Аж раптом біля Зіни з'явилася бабуся з мітлою.

— Чого ти плачеш, се́рденько? — лагідно спитала вона Зіну.

(Ко́сю і Колю́ка ні Зіна, ні бабуся з-за куща не бачили.)

— Мені бе-бе-бойкóт оголосіли! — крізь сльози проказала Зіна. І раптом схаменулася: — А... а ви хто? Як вас звуть?

— Бабуся я! Бабуся Ягуся.

— Ой! То ви Баба Яга? — скрикнула Зіна.

— Не Баба, а Бабуся! — скривилася Баба Яга. — Ба-буся! Змénшено-пестліва форма! Прохóдили з граматики? Відчуваєш різни́цю?.. От у мене є вставна́ щéлепа, але вона мені не потрібна. Бо я нічо́го м'ясного не їм. Тільки каші: манну, гречану, пшоняну, «Геркулес», вівсяні пластівці... Ти ж також м'ясного не їси, правда?

— Я ж травоїдна! — пробелькотала Зіна.

— От бачиш, ми з тобою, як рідні, — кашоїдно-травоїдні! То як же я можу бути зла? Злі — біфштéкси їдять, шашлики, котлети по-київськи!

— Я й справді вас чогось не боюся! Хоч ви й Баба Яга! — зізналася Зіна.

— До речі, у дитинстві я тяж я́бедою була! — усміхнулася Баба Яга. — Дуже ти мені подобаєшся! Сядемо зараз на мітлу і полетимó до мене. Там на тебе сюрприз чекатиме!

— Ой! Ні! На мітлі я не полечу! — скрикнула Зіна. — Я за мітлу не вдéржуся — у мене ж не лапи, а ратиці! Та й висоти я боюся!

— Гм!.. Ратиці! Цього я не врахувала, — зітхнула Баба Яга. — Ну, що ж — підемо пішки! А мітлою я сліди замінатиму, щоб ніхто до нас не вна́дився!..

Ко́ся й Ко́лько Perezирну́лися — що робити? Хоч і ябе-
да Зі́на Бебешко, але ж однокласни́ця їхня. Задурила їй
го́лову Баба Яга і забирає.

Пропаде́ ж козенья дурне́ньке! Про допомо́гу дорослих
годі й думати — зникну́ть зара́з з очей Баба і Зі́на, заме́те
ві́дьма слі́ди — і не зна́йдеш!..

І кину́лися Ко́ся з Ко́лько́м на́зирці за ними. Добре,
що Баба Яга кульга́ва (кістя́на ж но́га у неї!) — швидку-
ва́ти не може.

Перебі́гаючи від ку́ща до ку́ща, від дере́ва до дере́ва,
непо́мітно пода́лися зайчи́к з їжачко́м за Бабо́ю Яго́ю,
яка ве́ла куди́сь козенья.

І ось на́решті — лісо́ва галя́вина, а посере́д неї — хати́н-
ка на ку́рячих ні́жках.

А на хати́нці ви́віска — «Гімна́зія-Бабо́яга́зія».

Здиву́валися Ко́ся й Ко́лько́ — тю!.. Та й Зі́на здивова́но
на Бабу́ Ягу позира́є.

А Баба́ усмі́хається:

— Каза́ла ж — сюрпри́з чекає!.. Першо́ю гімна́зісткою
моє́ю будеш! А тоді́ й однокласни́ків усі́х твої́х попере-
тягаю! У Бурмі́ла яка́сь парші́венька шко́ла, а в мене
ГІМНА́ЗІЯ! Не витрима́є він конку́ренції!

— Але́ ж у нас му́зична шко́ла! Я так му́зику люблю́!
Спі́вачкою ста́ти хочу́! — скриви́лася Зі́на Бебешко.

— І я му́зику люблю́! — усмі́хнулася зно́ву Баба́ Яга. —
І спі́вати люблю́! Буду́ть у гімна́зії́ й спі́вати!

І Баба Яга заспівала:

— Хоч кульгáva я й крива,
Та розумна голова!
Відьма я — все відаю,
Все на світі знаю.
І тому завжди усіх
Я перемагаю.
Щоб усіх перемагати,
Заклинання треба знати!
Я ж їх знаю, всі їх знаю,
І тому перемагаю!
Як-цидрак — цидрак-цидроні!
Ципи-дрипа-лімпампоні!
Буде так, як я сказала!
Так, як я начаклювала!
Буде так, буде так!
Як-цидроні — як-цидрак!

— А на кого ви вчите у своїй «Бабоягáзії»? — спитала Зіна.
— На звірячих магістрів чорної магії!
— Ой! Це ж страшно! Не хочу я! Відпустіть мене! — жалібно скривилася Зіна.

— Дурненька! Навчáння в моїй гімна́зії буде зовсім не страшне́! От у вашій школі дозволяють порушувати дисципліну, бешкетува́ти?